



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 427/2012-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. apríla 2013 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészároša prerokoval prijatú sťažnosť J. G., Č., zastúpenej advokátom Mgr. R. T., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia T. (predtým Krajského úradu životného prostredia v T.) sp. zn. AF1/2012/204/Mj zo 6. marca 2012, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosti J. G. n e v y h o v u j e .

## Odôvodnenie:

### I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2012 doručená sťažnosť J. G., Č. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy postupom a rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia T. (predtým Krajského úradu životného prostredia v T.) (ďalej aj „krajský úrad“) sp. zn. AF1/2012/204/Mj zo 6. marca 2012 a žiada vydať tento nález:

*„1. Krajský úrad životného prostredia T. postupom v konaní vedenom pod sp. zn. AF1/2012/204/Mj a jeho rozhodnutím zo 06. 03. 2012 porušil základné právo J. G. vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo J. G. na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.*

*2. Rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia T. sp. zn. AF1/2012/204/Mj zo 06. 03. 2012 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

*3. Krajskému úradu životného prostredia T. zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv J. G.*

*4. J. G. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ktorú jej je povinný Krajský úrad životného prostredia T. zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

*5. Krajský úrad životného prostredia T. je povinný uhradiť trovy konania k rukám advokáta Mgr. R. T., so sídlom B. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“*

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu, jej príloh a zo spisu krajského úradu sp. zn. AF1/2012/204/Mj, Obvodný úrad životného prostredia T. – pracovisko H. (ďalej len „obvodný úrad“), stavebným povolením sp. zn. B/2008/00071/ŠVS/AU z 25. marca 2008 (ďalej len „stavebné povolenie“) povolil

stavebníkovi obec Č. vodnú stavbu Celooobecná kanalizácia Č. (ďalej aj „vodná stavba“) podľa projektovej dokumentácie vypracovanej E., Ing. H. R. V septembri 2008 (v súvislosti so žiadosťou o poskytnutie dotácií na stavbu z Kohézneho fondu Európskej únie) bola projektová dokumentácia dopracovaná o výkresy D 25.1 a D 25.2 s označením SO 02 Kanalizačné odbočenia. Sťažovateľka bola prípisom obce Č. sp. zn. 353/09 z 15. júna 2009 v súvislosti s výstavbou kanalizácie cez pozemok vo vlastníctve sťažovateľky – parc. reg. „E“ č. 1732, zapísaná na LV č. 1871, k. ú. Č., obec Č., okres H. (ďalej len „pozemok“), požiadaná o povolenie zriadenia vecného bremena na prechod potrubia cez pozemok. Sťažovateľka listom z 24. júna 2009 vyjadrila svoj nesúhlas s odôvodením, že novo navrhovaná trasa kanalizácie nie je v súlade so schválenou projektovou dokumentáciou stavby podľa stavebného povolenia; dopracovanie projektovej dokumentácie nebolo predmetom stavebného konania, dokumentácia v stavebnom konaní nebola ani overená pri vydávaní stavebného povolenia.

Na tieto skutočnosti sťažovateľka upozornila Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) a navrhla prešetriť, či stavebné povolenie nebolo vydané v rozpore so zákonom preskúmaním stavebného povolenia mimo odvolacieho konania. Poukazovala aj na to, že výstavba kanalizácie na jej pozemku tento pozemok znehodnotí. Ministerstvo odstúpilo podanie sťažovateľky krajskému úradu (13. januára 2011), ktorý sťažovateľke listom sp. zn. KÚŽP-1/2010/00068/Mj zo 7. februára 2011 odpovedal a v odpovedi uviedol, že kanalizačné prípojky boli už súčasťou textovej časti projektovej dokumentácie spracovanej ako podklad na stavebné konanie v roku 2007. V roku 2008 bola táto projektová dokumentácia iba dopracovaná ako súčasť pôvodnej projektovej dokumentácie o výkresy D 25.1 a D 25.2 s označením SO 02 Kanalizačné odbočenia, ktoré iba výkresovo spresnili konštrukciu kanalizačných odbočení, ktoré boli popísané už v textovej časti pôvodnej projektovej dokumentácie (Technická správa „D“ Stavebná časť bod 3.5 Domové kanalizačné prípojky – s. 20, s. 3, 5); žiadna iná projektová dokumentácia spracovaná nebola. Trasa kanalizácie vedie podľa projektu overeného v stavebnom konaní, čo vyplýva aj z projektu skutočného zamerania, ktorý dal vyhotoviť stavebník na základe sťažnosti sťažovateľky. Krajský úrad poukázal aj na to, že na umiestnenie stavby Celooobecná kanalizácia Č. bolo vydané územné rozhodnutie č. j. 324/2007 – MS zo 16. augusta 2007 Stavebným úradom obec M., Spoločný stavebný

úrad v H., pričom žiadne námietky proti navrhovanému umiestneniu stavby neboli účastníkmi konania vznesené; rovnako tak neboli vznesené žiadne námietky účastníkmi ani v stavebnom konaní skončenom vydaním stavebného povolenia. Keďže krajský úrad nezistil v konaní prvostupňového stavebného úradu žiaden rozpor so zákonom, konštatoval, že nie je daný dôvod začať konanie o preskúmanie stavebného povolenia mimo odvolacieho konania.

Verejnou vyhláškou z 18. augusta 2011 obvodný úrad oznámil účastníkom konania začatie kolaudačného konania spojeného s konaním o zmenu vodnej stavby Celoobecná kanalizácia Č. Sťažovateľka na nariadenom ústnom pojednávaní 13. septembra 2011 namietala, že vodná stavba je umiestnená na jej pozemku, a navrhla kolaudačné konanie prerušiť do doby doriešenia práva stavebníka (tým sa medzičasom stala T., a. s.) na zriadenie kanalizácie na cudzom pozemku.

Obvodný úrad rozhodnutím sp. zn. B/2011/00500/ŠVS/AU z 3. novembra 2011 užívanie vodnej stavby povolil a povolil aj jej zmenu v rozsahu podľa projektu skutočného vyhotovenia stavby vypracovaného V., a. s., a v časti zmeny stoky D, DA, DA-1 podľa projektu vypracovaného M., s. r. o. Zároveň rozhodol o námietkach účastníkov konania tak, že ich zamietol. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky uplatneným 13. septembra 2011 obvodný úrad uviedol, že v kolaudačnom konaní zistil, že trasa kanalizácie cez pozemok sťažovateľky je vybudovaná podľa dokumentácie overenej orgánom štátnej vodnej správy v stavebnom konaní a podľa stavebného povolenia. Poukázal na obsah prerokovania podnetu 12. novembra 2010, z ktorého vyplýva, že ak sťažovateľka tvrdí, že stavebné práce boli na jej pozemku realizované bez jej súhlasu, na jej pozemok vchádzali ťažké mechanizmy, môže si s tým spojené nároky uplatniť žalobou na súde proti stavebníkovi. Pokiaľ sťažovateľka žiadala kolaudačné konanie prerušiť do doby doriešenia práva stavebníka na zriadenie kanalizácie na cudzom pozemku, obvodný úrad túto námietku zamietol, pretože kolaudačné rozhodnutie nemôže znamenať zásah do práv sťažovateľky ako vlastníčky pozemku, pretože potrubie je podzemnou stavbou, ktorá nebráni využívaniu pozemku sťažovateľky na stanovený účel (orná pôda). Obvodný úrad dodal, že v kolaudačnom konaní sa koná o tom, či stavebník dodržal povinnosti uložené mu v stavebnom povolení, a tým aj o tom, či boli rešpektované práva a oprávnené záujmy

vlastníka pozemku, ktoré sú chránené rozhodnutiami prijatými v územnom a stavebnom konaní.

Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom najmä namietala, že stavebník ani pred vydaním stavebného povolenia, ani v priebehu realizácie stavby a ani do vydania kolaudačného rozhodnutia nepreukázal, že by bol oprávnený na vecné bremeno k pozemku sťažovateľky, že by na zriadenie stavby na pozemku sťažovateľky mal jej súhlas, resp. že mu svedčil iný právny titul dovoľujúci mu takýto postup, v dôsledku čoho ide o neoprávnenú stavbu.

Krajský úrad rozhodnutím sp. zn. AF1/2012/204/Mj zo 6. marca 2012 odvolanie sťažovateľky zamietol a kolaudačné rozhodnutie vydané obvodným úradom potvrdil, pretože námietky sťažovateľky považoval za neopodstatnené. Toto rozhodnutie bolo doručené sťažovateľke 15. marca 2012. Ako vyplýva z jeho poučenia, rozhodnutie je konečné, nemožno sa proti nemu odvolať a nie je preskúmateľné súdom v zmysle § 72 ods. 17 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vodách“).

Sťažovateľka v sťažnosti doručenej ústavnému súdu odôvodnila svoje tvrdenie o porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ústavy rozhodnutím krajského úradu sp. zn. AF1/2012/204/Mj zo 6. marca 2012 tým, že správny orgán aplikoval koncentračnú zásadu nesprávne. Hoci z § 61 ods. 1 zákona o vodách vyplýva, že námietky a stanoviská v kolaudačnom konaní môžu účastníci vznášať najneskoršie pri ústnom pojednávaní, pretože inak sa neupriahliadne, toto pravidlo neznamena, že účastníci konania v odvolacom konaní nemôžu už namietat' porušenie kogentných hmotnoprávnych alebo procesnoprávnych noriem, a preto sa odvolací správny orgán musí vysporiadať aj s takouto argumentáciou účastníka; v tomto prípade sťažovateľka v odvolaní namietala porušenie takýchto noriem, keď namietala, že stavebník nikdy nebol oprávnený na vecné bremeno k pozemku sťažovateľky a nikdy nemal na zriadenie stavby na pozemku sťažovateľky jej súhlas (a nesvedčil mu ani iný titul pre realizáciu stavby). Podľa názoru sťažovateľky neobstojí argumentácia krajského úradu v napadnutom rozhodnutí, v zmysle ktorej sa pozemok sťažovateľky v čase povoľovania vodnej stavby nachádzal mimo zastavaného územia obce, pričom v takomto prípade orgán štátnej vodnej správy pri povoľovaní výstavby verejnej kanalizácie môže rozhodnúť, v akom rozsahu stavbu

možno uskutočniť na cudzom pozemku, a navyše podľa § 26 ods. 9 vodného zákona za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku patrí jeho vlastníkovi náhrada podľa osobitného predpisu (v sporoch o náhradu rozhoduje súd), a to z dôvodu, že obvodný úrad nerozhodol o tejto otázke. Ďalej sťažovateľka poukázala na to, že v priebehu konania a aj v odvolaní namietala, že ak stavebník staval na jej pozemku bez jej súhlasu a nesvedčí mu ani iný titul pre stavbu, je stavba postavená v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Projektová dokumentácia bola menená po vydaní stavebného povolenia, stoka DA zakreslená na výkresoch D 25.1 a D 25.2, prechádzajúca cez pozemok sťažovateľky, nebola predmetom stavebného povolenia a dokumentácia ani nebola v stavebnom konaní overená, v dôsledku čoho došlo k zmene stavby a stavebný úrad mal postupovať podľa ustanovení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) upravujúcich zmenu stavebného povolenia. Pokiaľ rozhodnutiami v kolaudačnom konaní došlo aj k povoleniu zmeny vodnej stavby – zmeny stoky DA, s odôvodnením, že skutočné realizovanie stavby sa podstatne neodchyľovalo od projektovej dokumentácie a uskutočnením zmien nie sú neprimerane ohrozené práva a oprávnené záujmy účastníkov konania, krajský úrad nevzal do úvahy, že práva sťažovateľky takto ohrozené sú; okrem toho, ak stoka DA nebola súčasťou projektovej dokumentácie overenej stavebným úradom, nemohlo dôjsť ani k povoleniu zmeny stavby – stoky DA. Iba to, že malo ísť len o výkresové spresnenie kanalizačných prípojok – odbočení popísaných v textovej časti pôvodnej projektovej dokumentácie, na tieto závery nemá žiadny vplyv, keďže z textovej časti dokumentácie nie je vôbec zrejmé, aký dopad bude mať stoka DA na obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľky. Aj námietka, že realizácia kanalizácie na pozemku sťažovateľky nebola vykonaná v súlade s projektovou dokumentáciou pre stavebné povolenie, je námietkou porušenia kogentných právnych noriem. Nakoniec sťažovateľka poukázala aj na to, že už v priebehu konania namietala, že geometrické zameranie jej pozemku vo vzťahu k vodnej stavbe je nesprávne a došlo ním k zmene hraníc pozemku sťažovateľky. Krajský úrad síce vysvetlil, že vyhotoveným geometrickým zameraním nemôže dôjsť k zmene hraníc pozemku sťažovateľky, avšak už nevzal do úvahy, že v dôsledku nesprávneho zamerania pozemku je nesprávne zamerané aj umiestnenie vodnej stavby vo vzťahu k pozemku. Stavebník vybudoval stoku podľa vlastného zamerania

hraníc pozemku sťažovateľky vyznačených aj v teréne, ktoré je nesprávne. Z toho je zrejmé, že trasa stoky DA nie je v skutočnosti vybudovaná ani v súlade s realizačným projektom – skutočná trasa kanalizácie je iná, než ako je zakreslená v geodetickom zameraní skutkového stavu kanalizácie.

Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 427/2012-19 z 11. októbra 2012 prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie.

Krajský úrad sa k sťažnosti sťažovateľky vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 10. decembra 2012, v ktorom poukázal na dôvody uvedené v odôvodnení rozhodnutia sp. zn. AF1/2012/204/Mj zo 6. marca 2012. Uviedol, že nebolo potrebné, aby dopracovanie projektovej dokumentácie o výkresy D25.1 a D25.2 bolo overované obvodným úradom životného prostredia, pretože kanalizačné prípojky nie sú vodnými stavbami podľa § 52 vodného zákona (a stavebným úradom nie je obvodný úrad životného prostredia), sú drobnými stavbami podľa § 139b ods. 6 písm. c) stavebného zákona, ktoré podliehajú ohláseniu stavebnému úradu podľa § 57 stavebného zákona, stavebným úradom bola obec, ktorá vydala oznámenie k ohláseniu drobnej stavby kanalizačnej prípojky č. 476/08 zo 6. októbra 2008. Ďalej krajský úrad vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľky, že stavba bola realizovaná bez toho, aby mal stavebník právo k pozemku, poukázal na ustanovenie § 58 ods. 4 stavebného zákona, podľa ktorého stavebník podzemných stavieb podliehajúcich tomuto zákonu nepreukazuje vlastníctvo alebo iné právo k pozemku alebo stavbám na ňom, ak ide o stavby, ktoré funkčne ani svojou konštrukciou nesúvisia so stavbami na pozemku ani s prevádzkou na ňom a ktoré ani inak nemôžu ovplyvniť využitie pozemku na účel, na ktorý je určený. V tejto súvislosti uviedol, že boli splnené podmienky na aplikáciu tohto ustanovenia, pretože ide o stavbu podzemnú, sťažovateľka môže pozemok zapísaný v katastri nehnuteľností ako orná pôda na účel, na ktorý je určený, aj naďalej užívať. Krajský úrad opätovne zdôraznil aj to, že právny predchodca sťažovateľky v konaní o povolenie vodnej stavby nevzniesol námietky, nepodal odvolanie, z čoho vyplýva, že ho považoval za zákonné, a poukázal i na to, že predmetom kolaudačného konania je len riešenie otázky dodržania podmienok výstavby vyplývajúcich predovšetkým zo stavebného povolenia. V závere svojho vyjadrenia krajský úrad uviedol,

že jeho rozhodnutie sp. zn. AF1/2012/204/Mj zo 6. marca 2012 je predmetom preskúmania Krajským súdom v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 S 34/2012 na základe žaloby sťažovateľky z 15. mája 2012, o čom predložil uznesenie krajského súdu č. k. 14 S 34/2012-70 z 31. júla 2012, ktorým bolo konanie zastavené (podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že podľa názoru krajského súdu rozhodnutie krajského úradu sp. zn. AF1/2012/204/Mj zo 6. marca 2012 je zo súdneho prieskumu vylúčené), a zároveň uviedol, že sťažovateľka proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podala odvolanie. Krajský úrad v závere svojho podania zároveň uviedol, že netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom.

Sťažovateľka na výzvu ústavného súdu reagovala podaním z 10. apríla 2013, ktorým sa k meritu veci nevyjadřila.

S poukazom na ustanovenie § 1 písm. d) a § 3 ods. 1 a ods. 8 zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov navrhla, aby ústavný súd v predmetnej veci ďalej konal na strane odporcu s Obvodným úradom životného prostredia T., na ktorý prešla okrem iného aj pôsobnosť Krajského úradu životného prostredia v T.

Oznámila, že na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom netrvá a udeľuje súhlas na jeho upustenie v predmetnej veci.

Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad ustanovených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Ako vyplynulo z vyjadrenia krajského úradu doručeného ústavnému súdu 10. decembra 2012 a jeho príloh, v danom prípade sťažovateľka súčasne s podaním sťažnosti ústavnému súdu 15. mája 2012 podala krajskému súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia napadnutého v konaní pred ústavným súdom. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu podanie žaloby však zamlčala. O žalobe sťažovateľky koná krajský súd vo veci vedenej pod sp. zn. 14 S 34/2012. Ako ústavný súd zistil, proti uzneseniu krajského súdu č. k. 14 S 34/2012-70 z 31. júla 2012 o zastavení konania podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom sa vedie odvolacie konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Sžp 30/2012, ktorý vo veci dosiaľ nerozhodol. Z uvedeného je zrejmé, že konanie vedené pred krajským súdom pod sp. zn. 14 S 34/2012 dosiaľ právoplatne skončené nebolo.

Všeobecné súdnictvo zabezpečuje fyzickým osobám a právnickým osobám presadzovanie svojich práv, zaväzuje sa poskytnúť im účinnú ochranu pred neoprávnenými štátnymi zásahmi, pritom má prednostne chrániť a presadzovať individuálne základné práva a slobody. Príslušné procesné poriadky sú zárukou účinnosti tejto právnej ochrany aj zárukou ochrany zákonného prístupu k uplatňovaniu základných práv a slobôd (I. ÚS 61/06).

Zásada subsidiarity zahŕňa okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

V prípade, ak ústavný súd pri rozhodovaní o prijateľnosti sťažnosti zistí, že prerokovaniu veci pred ním bráni nedostatok právomoci, takúto sťažnosť podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietne. Pokiaľ sa tak stane až po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, nedostatok právomoci ústavného súdu spôsobuje, že o sťažnosti ústavný súd nemôže meritórne rozhodnúť a sťažnosti z tohto dôvodu pre jej predčasnosť nevyhovie.

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci správneho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie

sťažnosti ústavnému súdu v tejto časti ešte pred rozhodnutím správneho súdu o procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľkou využitý, za predčasné (m. m. IV. ÚS 228/2010, IV. ÚS 311/2010).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľky pred rozhodnutím správneho súdu o podanej žalobe o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, ak by ústavný súd čakal na rozhodnutie správneho súdu, mohlo by to viesť k neúmernému predĺženiu konania o sťažnosti.

Ústavný súd vo vzťahu k súčasne podanej ústavnej sťažnosti a dovolaniu už judikoval (napr. I. ÚS 239/09, II. ÚS 492/2010, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní je v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (krajského súdu) s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Aj v tomto prípade súčasne podanej sťažnosti ústavnému súdu a správnej žaloby správneho súdu bude lehota na prípadné podanie novej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy proti právoplatnému rozhodnutiu krajského úradu zachovaná s výnimkou prípadov, ak by to konkrétne okolnosti veci vylučovali. Ak sťažovateľka podala súčasne správnu žalobu a aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, za predpokladu, že by správny súd dospel k záveru, že správna žaloba nie je prípustná, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu krajského úradu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu správneho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2013